

GUDES MUKKE YELLOWSTONE

Geysjerne hilser sprudlende, og de kemiske bassiner eksploderer i et **farvevæld** af en anden verden. En verden, der hedder Yellowstone

Lige i det øjeblik, Solens stråler for første gang i seks timer bryder gennem skydækket og forvandler en skvulpende, brunlig pøl til et unaturligt, uforklarligt abstrakt maleri fra et andet univers med orange nuancer, jeg aldrig tidligere har set i moder natur, forestiller jeg mig, hvordan astronauter engang vil føle, når de sætter fod på fremmede planeters boblende overflader.

Man aner ikke, om scenariet pludselig opsluger én eller fortærer det omkringliggende landskab, hvis man titter det. Eller nedstirrer det. Jeg forsøger efter bedste evne at sende det mine mest imponerende blikke, mens jeg hele tiden er ekstremt opmærksom på ikke at træde ved siden af træplankerne, der snekler sig rundt om verdens tredjestørste geysjer med det storslåede navn "Grand Prismatic Spring".

Dampene, skyerne og morgendisens smelter sammen i et uigennemsigtigt tæppe, der indhyller alt i et uvirkeligt skær. De andre turister fremstår som mørke, ansigtsløse skikkelser, der svæver hen over broerne som rumvæsener uden fødder.

Selv føler jeg mig også flyvende. Beruset og himmelfalden. På én og samme tid. Arthur C. Clarke ville ikke kunne have opdigtet et mere surrealistisk miljø. Stanley Kubrick ville ikke kunne have filmet en mere spektakulær location. Salvador Dali kunne ikke have malet mere syret end dette gudemaleri.

Empatiske bisoner

Dagen starter ellers så bedrøvende. To timers køretur fra rodeobyen Cody foregår under regntunge skyer, der viser sig ikke at indeholde regn, men derimod store, tunge snefnug, der begynder at smælde ned over køleren, da vi kører gennem indgangen til parken.

Himmel, skov og jord udgør tilsammen en grødet grå nuance, der truer med at formørke stemningen inde i bilen.

4000 kilometer tilbagelagt på amerikanske landeveje, og så sner det gudhjælpemig den 6. juni, lige præcis den dag, vi besøger hele rejsens højdepunkt. Hvilket antiklimaks.

Selv de bisoner, der kommer os i møde som de første levende væsener, ser ud til at føle med os, mens de lunter prustende forbi den ubehageligt klejnte Toyota.

Måske er de bare afklarede eller bedre informerede end os. Måske de har bedre forbindelse til de højere magter?

Tænket op med alt andet end nordjysk optimisme fortsætter vi mod det største kryds på vores udleverede oversigtskort. Nu skal der saftspilleme ses gejsler i luksusklassen.

Den gamle kedelige

Efter at have oplevet den slove geysjer Old Faithfull kan man kun grine overbærende. Nationalparkens stolte varemærke, der sprøjter sit kogende vand mellem 30

og 55 meter op i luften cirka hvert 91. minut, er det rene vand sammenlignet med flere af parkens virkelige attraktioner.

Den skulle i stedet hedde "Old Boring". For der er godt nok ikke meget spræl i den sammenlignet med de farvestrålende bassiner ved Midway Geysier Bassin, Mammoth Hot Springs eller de frodige åbne vidder med store flokke af græssende bisoner.

Men måske skyldes det også, at der denne sommerdag er omkring fire grader varmt. Eller koldt om man vil. Og det eneste tankerne kredser om, er hvornår fanden geyseren har tænkt sig at gå i gang, så man kan komme tilbage i bilen og få den blå farve gnubbet af benene.

Men igen så er det måske heller ikke for klogtigt kun at have shorts på, når der er faldet sne hele morgenen. Selv vikin-ger kan altså fryse, og selv kæmper kan være kedelige at betragte.

Triste døde træer

Heldigvis som beskrevet i indledningen forbarmer vejrguderne sig over os og begaver os med en halv times science fiction-farveladeshow, der var hele rejsen værd.

Og selv om naturen trækker i sit barske kostume om eftermiddagen, er der noget grotesk smukt over Mammoth Hot Springs i parkens nordvestlige hjørne.

Gennem tusindvis af år er der blevet skabt et terrasselandskab af afkølede saltarter og hvide kalkaflejringer, der ikke minder om noget andet på denne planet.

De triste, døde træer taler næsten for sig selv. Klimaet er fjendtlig her og jorden stort set umulig at overleve i. De brune, grønne og røde nuancer stammer fra alger, der lever i den 77 grader varme grød.

Det ligner enden på begyndelsen. Eller begyndelsen på enden. Og hvad enten man tænder på dommedagsscenerier eller livets begyndelse, er Yellowstone et minde for og om livet.

TEKST OG FOTO: SIMON STAUN
sim@fyens.dk

Grand Prismatic Spring er i mine øjne det mest spektakulære i hele parken.